

Arrest

**nr. 184 759 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: X
tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 21 september 2016 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BAELDE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 24 februari 2016 een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, met name als ascendenten ten laste van de wettelijke samenwonende partner van hun zoon die over de Slovaakse nationaliteit beschikt.

1.2. Op 23 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) in hoofde van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan verzoekers op 24 augustus 2016 in kennis worden gesteld.

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24/02/2016 werd ingediend door:

Naam: R

Voornaam: S

Nationaliteit: Macedonië

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg opnieuw op 24/02/2016 gezinshereniging aan maar nu met de schoondochter (die een wettelijke samenwoning heeft met de zoon), G.K.(...)

Artikel 40bis §2 van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient te worden aangetoond dat betrokkene reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor :

Geboorteakte S.R.f

Attest samenstelling Gezin dd 6/06/2015 (wonen niet meer samen volgens RR)

Ontvangstbevestiging wettelijke samenwoning R.A. en G.K.

S.R. Verklaring: niet ingeschreven als belastingplichtige voor onroerende goederen op het grondgebied van Skopje dd 15/01/2016, Verklaring van inkomsten in 2014 dd 15/1/2016.

Aannemingsovereenkomst van G.K. dd 17/12/2015

FOD Economie Uittreksel van vestigingseenheid gegevens toestand op 4/01/2016

Belgische Distributie dienst Betalingsoverzicht betalingsoverzichten per week in 2015

Arbeidsovereenkomst voor Onbepaalde tijd van tewerkstelling bij Mc Donalds te Koksijde van A.R.

vanaf 4/06/2015 Loonfiches van A.R. van tewerkstelling bij BVBA Elivick te Oostkamp

Doorlopende opdracht bij de Belfius Bank van €400 op naam van Gaborova Claudia

Huurovereenkomst bij BVBA Vibran te de Panne (€240) dd 5/01/2015 (garagebox)

Overzicht van de KBC rekening van G.K. betalingen van aankopen (dd 01/02/2016 tot 11/02/2016)

Historiek bij de Belfius bank met een storting van 1100 euro aan R.I.

Kassatickets van oa. Aldi Carrefour Lidl, Carrefour

OCMW attest geen financiële steun.

Aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon van in het land van oorsprong of origine. Vooreerst wat betreft het attest afgeleverd door de stad Skopje waaruit blijkt dat betrokkene niet ingeschreven is als belastingplichtige. Dit attest getuigt uiteraard van niet meer dan dat, het sluit niet uit dat betrokkene geen eigenaar is van enig onroerend goed in de rest van Macedonië. Verder wat betreft het attest dd. 15.01.2016 waaruit blijkt dat er geen netto-inkomen voor betrokkene werd aangegeven in het jaar 2014, ook dit is niet relevant om aan te tonen dat betrokkene voorafgaandelijk aan zijn komst naar België geen inkomen had. Betrokkene verblijft immers in België sinds 2011. Bij gebrek aan bewijs dat betrokkene reeds materieel/financieel ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, kan er niet van worden uitgegaan dat betrokkene behoeftig was en dientengevolge ten laste was overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980, van de referentiepersoon. Het bewijs 'ten laste' is niet geleverd. Geen van de andere voorgelegde documenten doen afbreuk aan deze vaststelling. Alle andere bewijzen 'ten laste' betreffen immers de situatie in België. Betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf creëerde door ettelijke bevelen niet op te volgen en telkens weer nieuwe verblijfsprocedures op te starten die geen van allen gegrond bleken.

Bijgevolg wordt het verblijfsrecht geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijk basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.02.2016 werd ingediend door:

Naam: I.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg opnieuw op 24.02.2016 gezinshereniging aan maar nu met de schoondochter (die een wettelijke samenwoner heeft met de zoon), G.K. (...)

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient te worden aangetoond dat betrokkene reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Betrokkene legt ter staving van het ten laste zijn volgende documenten voor:

-Uittreksel uit de bevolkings- en vreemdelingenregisters d.d. 06.06.2015. Hieruit blijkt dat betrokkene en referentiepersoon op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn. Louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (Arrest RvV Nr. 145.912 d.d. 21.05.2015). Verder heeft dit ook betrekking op de toestand in België en zegt dit niets over de situatie in het land van herkomst.

-Document van het ministerie van financiën (van Macedonië) d.d. 15.01.2016 waarin is opgenomen dat betrokkene geen inkomsten heeft aangegeven voor het inkomstenjaar 2014. Echter, dit is niet relevant om aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan haar komst naar België geen inkomen had. Betrokkene verblijft immers in België sinds 2011.

-Een document van de stad Skopje d.d. 15.01.2016 waaruit blijkt dat zij niet als belastingplichtige voor ongeroerende goederen is ingeschreven op het gebied van de stad Skopje. Echter, dit attest toont niet aan dat betrokkene in de rest van Macedonië geen eigenaar is van onroerende goederen. Bijgevolg toont dit niet afdoende aan dat betrokkene in het land van origine onvermogen was.

-Doorlopende opdracht bij de Belfius Bank van €400 (maandelijks van 02.03.2015) op naam van Gaborova Klaudia (referentiepersoon) met 'Michel Vermeersch' (een derde) als begunstigde. Echter, dit heeft betrekking op de situatie toen betrokkene reeds in België verbleef, en zegt dit niets over de situatie in het land van herkomst.

-Overzicht van de KBC rekening van G.K. met betalingen van aankopen in de periode 01.02.2016 tot 11.02.2016. Ook dit heeft betrekking op de situatie toen betrokkene reeds in België verbleef, en zegt dit niets over de situatie in het land van herkomst.

-Kassatickets van bij Aldi, Carrefour, Lidl, Dienst voor Toerisme De Panne, Kruidvat, Action, Hubo. Ook deze bewijzen van aankopen hebben betrekking op de situatie toen betrokkene reeds in België verbleef, en deze zeggen dus niets over de situatie in het land van herkomst.

-OCMW attest geen financiële steun voor het gezin R.S. – I.A., d.d. 16.02.2016. Het is niet omdat betrokkene geen financiële steun ontvangt van het OCMW dat zij bijgevolg ten laste is van de referentiepersoon.

Aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon van in het land van oorsprong of origine. Bij gebrek aan bewijs dat betrokkene reeds materieel en/of financieel ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, kan er niet van worden uitgegaan dat betrokkene behoeftig was en derhalve ten laste was van de referentiepersoon overeenkomstig artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980. Het bewijs 'ten laste' is niet geleverd. Geen van de andere voorgelegde documenten doen afbreuk aan

deze vaststelling. Alle andere bewijzen 'ten laste' betreffen immers de situatie in België. Betrokkene kan geen verblijfsrecht ontleen aan een situatie van onvermogen die zij voor zichzelf creëerde door ettelijke bevelen niet op te volgen en telkens weer nieuwe verblijfsprocedures op te starten die geen van allen gegrond bleken.

Bijgevolg wordt het verblijfsrecht geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

1.3. De zoon van verzoekers, S.R., dient eveneens op 24 februari 2016 een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, dit in functie van zijn Slowaakse schoonzus (cf. artikel 47/1 e.v. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 augustus 2016 neem de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij arrest nr. 183 345 van 3 maart 2017.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Wat betreft de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

In een eerste middel, gericht tegen de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voeren verzoekers de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 3, lid 2 van Richtlijn 2004/38/EG iuncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel alsook van het hoorrecht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

De motivatie van de weigeringsbeslissing van beide partners kan worden samengevat als volgt (stuk la en lb):

"Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient te worden aangetoond dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

(...)

Aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van oorsprong of origine."

Artikel 40bis, §2, 4° Vw. beschrijft als aanspraak makend op een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie:

"4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn. die hen begeleiden of zich bij hen voegen"

Deze wetgeving dient evident te worden gelezen in het licht van de ratio leg is van de Europese regelgeving ter zake, zijnde de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 (hierna verkort 'de Richtlijn') en de hiervoor van kracht zijnde Europese wetgeving inzake gezinshereniging.

Zo bepaalt artikel 3, lid 2 van de Richtlijn o.a.

"Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomsten verblijf van de volgende personen:

Ook de Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging verduidelijkt als algemeen principe inzake gezinshereniging met EU-familieleden:

"Aangezien de toestemming voor gezinshereniging de algemene regel is, moeten afwijkingen echter strikt worden geïnterpreteerd. De erkende beoordelingsmarge waarover de lidstaten beschikken, mag niet worden gebruikt op een manier die de doelstelling van de richtlijn, namelijk het bevorderen van gezinshereniging, ondermijnt en afbreuk doet aan het nuttig effect daarvan"

Het 'ten laste zijn' in de zin van artikel 40bis, §2, 4° Vw. is een feitenkwestie dewelke op alle mogelijke manieren bewezen mag worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Dit feit ten laste te zijn van de burger van de Unie mag met elk passend middel worden bewezen. In casu werd dit bewezen met een lijvig stukkenbundel zoals gevoegd aan de aanvraag van 24.02.2016 (stuk 4), reden waarom in de "bijlage 19ter" geen aanvullende bewijsstukken meer werden verzocht (stuk 5a).

De memorie van toelichting bij de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹ verwijst voor het begrip "ten laste" naar de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie. Dit betreft aldus o.a. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia, punten 36-37, Jur. 2007,1-1 en HvJ 18 juni 1987, 316/85, Lebon, punt 22, Jur. 1987, 2811.

Echter, noch uit de wet, noch uit de rechtspraak ter zake, kan evenwel correct afgeleid worden dat de familieleden van de burger van de Unie dewelke 'bloedverwant in opgaande lijn' zijn in de zin van art. 40bis, §2, 4° Vw. en art. 2, lid 2, d) van de Richtlijn, en dewelke reeds sinds jaren op het grondgebied van de gaststaat verblijven (i.c. in België sinds mei 2011), moeten aantonen dat zij al indertijd in het land van oorsprong - en aldus vóór hun komst naar België - al ten laste waren van deze referentiepersoon (zie infra).

Vooreerst wordt zowel in artikel 40bis, §2, 4° Vw. als in art. 2, lid 2, d) van de Richtlijn de tegenwoordige tijd gebruikt (nl. "die te hunnen laste zijn"). Ook het Hof van Justitie kijkt naar het gebruik van tegenwoordige of verleden tijd in de wetgeving inzake gezinshereniging om deze bepalingen te interpreteren.

"Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd "vergemakkelijkt" in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen."

(HvJ (grote kamer) 5 september 2012 in de zaak C-83/11)

Aldus noch in de nationale, noch in de Europese wetgeving ter zake wordt vereist dat de bloedverwant in opgaande lijn ten laste is ... én was alvorens naar het gastland te komen.

Verwerende partij voegt aldus een voorwaarde toe aan de ter zake geldende wetgeving door te eisen dat verzoekers zouden moeten aantonen dat zij alreeds in Macedonië, alvorens zij in mei 2011 naar België kwamen, reeds ten laste waren van de EU-burger K.G.

Dergelijke voorwaarde in casu stellen is bovendien volkomen absurd gezien zoon A.R. (dewelke samen met zijn ouders - verzoekers - en gehandicapte broer S in mei 2011 in België binnenkwam) pas sinds 2013 een koppel vormt met EU-burger K.G. terwijl hun samenwoont pas van 20 februari 2015 dateert (stuk 4.7).

Aldus pas sinds 20 februari 2015 betreffen verzoekers begunstigden ofte "familielid" in de zin van art. 2, lid 2, d) van de Richtlijn en van art. 40bis, §2, 4° Vw.

Aldus is het volkomen absurd en de facto onmogelijk voor verzoekers om te moeten bewijzen dat zij alvorens binnenkomst in België in mei 2011 reeds ten laste waren van EU-burger K.G. ... waarmee hun zoon in februari 2015 zou gaan wettelijk samenwonen...?!?

Het betreft een algemeen rechtsbeginsel dat niemand is gehouden tot het onmogelijke.

Het is bovendien in de ratio legis van de Europese regelgeving inzake gezinshereniging ingebakken dat de gezinshereniging (en de bescherming van art. 8 EVRM) de basis dient uit te maken, terwijl beperkingen hierop strikt geïnterpreteerd moeten worden, zonder dat deze beperkingen de beoogde gezinshereniging ondermijnt en disproportioneel afbreuk doet aan het nuttig effect daarvan (zie supra).

Door in casu te eisen dat verzoekers bewijzen zouden moeten voorleggen van een afhankelijkheidsrelatie in hun land van oorsprong t.a.v. de referentiepersoon/burger van de Unie in de periode 2010-2011, terwijl er pas sinds 20 februari 2015 een (beschermde) familieband met een burger van de Unie bestaat, wordt van verzoekers het onmogelijke geëist.

De facto wordt alsdan door verweerder m.a.w. vereist dat verzoekers vooreerst zouden moeten terugkeren naar Macedonië, aldaar verder (minstens 6 maanden) ten laste zouden dienen blijven van schoondochter K.G. ... om dan vervolgens via een D-visum gezinshereniging als familielid van een burger van de Unie terug in te reizen in België ??!

Zulks is meest absurd en komt niet overeen met de ratio legis van de wetgeving ter zake dewelke het vrij verkeer van EU-burgers en hun familieleden wil vergemakkelijken, terwijl zulks evenzeer een disproportionele inmenging uitmaakt op het beschermde gezins- en familieleven van verzoekers.

Verweerder kan op dit punt bovendien niet correct de afleiding van dit vermeende principe van "afhankelijkheidsband in land van oorsprong" maken uit de arresten Jia en Reyes van het Hof van Justitie.

Eenzijds gezien deze beide zaken betrekking hadden op een volkomen andere feiten- gesteldheid. Immers betroffen deze beide zaken bloedverwanten in neergaande lijn (m.a.w. kinderen van een EU-burger) dewelke kort voor de aanvraag tot verblijfsmachtiging uit het land van herkomst kwamen. In casu gaat het over bloedverwanten in opgaande lijn (m.a.w. (schoon)ouders van een EU-burger), dewelke bovendien alreeds 5 jaar in België verblijven op het moment van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig art. 40bis Vw.

Anderzijds gezien de bepalingen van het arrest Reyes (en Jia) op een correcte wijze moet gelezen worden, wat niet het geval is bij de strekking die verweerder in casu aan geeft.

Verzoekers verduidelijken:

Het arrest Reyes (en Jia) stelt op dit punt:

"Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

(HvJ 16 januari 2014 Reyes/Migrationsverket, C-423/12, punt 22)

Bij de beoordeling van onderhavig dossier van verzoekers, als verzoekers van een verblijfskaart als familielid-bloedverwant in opgaande lijn van een burger van de Unie, dient evenwel te worden in acht genomen:

indien er al een voorwaarde van "ten laste zijn in het land van oorsprong vooraleer men naar België komt zou kunnen worden afgeleid uit de arresten Reyes en Jia (quod non - zie hierna), dan nog is dit in deze arresten Reyes en Jia enkel beslist door het Hof in gevallen van "dergelijke bloedverwantschap" ofte aldus in geval van een "bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder". De zaken Reyes en Jia spreken zich m.a.w. enkel uit over de verwantschapsband van art. 2, lid 2, c) van de Richtlijn. In casu gaat het aldus niet om dergelijke bloedverwantschap, gezien het in casu gaat om een bloedverwant in opgaande lijn in de zin van art. 2, lid 2, d) van de Richtlijn. Dit vermeend principe kan bijgevolg niet zomaar worden toegepast in onderhavige situatie van verzoekers.

vervolgens is het zo dat er door verweerder - en door sommige nationale rechtspraak - ten onrechte een voorwaarde van 'reeds ten laste zijn geweest in het land van oorsprong (i.c. Macedonië) vooraleer men naar België komt' wordt afgeleid uit de arresten Reyes en Jia. Dit is evenwel niet correct. Immers mag het einde van de zinsnede van punt 22 uit arrest Reyes niet genegeerd worden:

"De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen"

Aldus dient de vereiste van "ten laste zijn" van het familielid/burger van de Unie te worden onderzocht 'op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen' ofte in casu aldus op 24 februari 2016 (stuk 5a en 5b).

Dit is ook de enige interpretatie die overeenkomt met het gebruik van de tegenwoordige tijd in de wetgeving (nl. controle van het ten laste zijn op het moment van de aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie).

bovenstaande vind ook bevestiging in het arrest van de Grote kamer van het Hof van Justitie van 5 september 2012 in de zaak C-83/11 betreffende een verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 267 VWEU zoals ingediend door het Upper Tribunal, waarbij tevens de woorden nland van herkomst nader worden toegelicht:

"Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking land van herkomst" aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde "land van herkomst" in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart "ten laste" van een buroer van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de buroer van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen."

(HvJ 5 september 2012 in de zaak C-83/11 - punt 31)

Bovendien maakt enkel deze interpretatie de zinsnede 'in het land van oorsprong OF van herkomst' in het arrest REYES en JIA nuttig. Immers, indien het land van oorsprong identiek zou zijn aan het land van herkomst, zou dit een overbodige/nutteloze bewoording uitmaken. Aldus toegepast op onderhavig dossier is het 'land van oorsprong' van verzoekers Macedonië, terwijl het 'land van herkomst' op moment van hun aanvraag op 24.02.2016 (en aldus relevant te weerhouden land bij controle van het 'ten laste zijn') wel degelijk België is.

Kortom, toegepast op onderhavig dossier, geldt er géén correcte wettelijke voorwaarde, noch uit hogere Europese rechtspraak af te leiden, voorwaarde inzake het alreeds in Macedonië in 2010-11 ten laste zijn van verzoekers als (sinds 20 februari 2016) bloedverwant in opgaande lijn van de EU-burger K.G..

Wél diende correct het "ten laste zijn" in hoofde van verzoekers t.a.v. hun EU-schoondochter te worden onderzocht in België op 24 februari 2016, zijnde op het ogenblik van het verzoek om de burger van de Unie in wettelijk verblijf te mogen vervoegen. Indien er al een controle inzake "ten laste zijn in het land van herkomst" zou moeten worden onderzocht, is dit "land van herkomst" op 20 februari 2016 in casu wel degelijk België (nl. de staat waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen).

Ten onrechte meent verweerder dat verzoekers "geen verblijfsrecht kunnen ontlenen aan een situatie van onvermogen die zij voor zichzelf creëerde door ettelijke bevelen niet op te volgen en telkens weer nieuwe verblijfsprocedures op te starten/" (stuk 1b).

Verweerder verliest hierbij uit het oog dat verzoekers correct was toegelaten om initieel een asielverzoek in te dienen, waarna een verzoek tot verblijfsmachtiging om medische reden overeenkomstig art. 9ter Vw. lopende was (gezien de medische problematiek van zoon Shaip - stuk 6 en 7), waarbij dit verzoek op een gegeven moment ontvankelijk werd verklaard en aan verzoekers een attest van immatriculatie was afgeleverd. Verzoekers kunnen hierbij niet verweten worden dat zij deze pertinente procedures doorlopen hebben. Dat zij inmiddels een ongegrondheids-beslissing kregen in de procedure 9ter Vw., doch intussen wel ten laste zijn van hun EU-schoondochter kan hen onmogelijk ten kwade worden geduid.

Ondergeschikt en louter volledigheidshalve, in zoverre de Raad voor Vreemdelingen→ betwistingen op dit punt de bestreden beslissingen nog niet zou kunnen verbreken wegens alsnog aanwezige twijfel omtrent de begrippen "ten laste" en nland van herkomst!" in een situatie van reeds gedurende sinds 5

jaar in België verblijvende derdelands bloedverwanten in opgaande lijn van een EU-burger (quod non), dinat een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie op dit punt zich op.

In het verzoek van 24 februari 2016 (stuk 5a en 5b) wordt de afhankelijkheidsband in België tussen verzoekers en hun EU-schoondochter met een zeer lijvig en daadkrachtig stukkenbundel bewezen (stuk 4).

Er wordt door verzoekers een "situatie van reële afhankelijkheid" aangetoond (zie arrest Reyes en Jia onder respectievelijk punt 20 en 42) en dit op het ogenblik dat zij verzoeken om zich verblijfsrechtelijk te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste zij werkelijk zijn.

Artikel 40bis, §2, 4° Vw. wordt dan ook te beperkend (en foutief) geïnterpreteerd, zodat de verbreking van de bestreden samenhangende beslissingen van beide schoonouders van de EU- burger K.G. zich opdringt.

Minstens is verweerder in deze onzorgvuldig te werk gegaan.

De 'aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie' (bijlage 19ter) zoals aan verzoekers afgeleverd n.a.v. hun ingediende gemotiveerde verzoekschrift met bijhorend stukkenbundel (stuk 3a, 3b en 4) stelt zeer duidelijk (stuk 5a en 5b):

De bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap met de burger van de Unie of met de Zwitserse onderdaan werd bewezen door middel van : geboorteaktes - bewijs verklaring wettelijk samenwonen

Daarnaast heeft de betrokkene de volgende documenten overgelegd : paspoort - attest onvermogen land van herkomst - bewijzen financiële steun in het verleden - bewijs inkomsten van EU-onderdaan - attest niet ten laste van OCMW

De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 23/05/2016 (dag/maand/jaar), de volgende documenten over te leggen:

Aldus is het duidelijk dat er door de bevoegde overheid gesteld wordt dat alles duidelijk is en dat alle overeenkomstig art. 52 van het KB van 8 oktober 1981 vereiste stukken voorliggen. In elk ander geval zou men niet verduidelijken dat de nog over te leggen stukken tegen ten laatste 23/05/2016 nihil zijn (nl.) doch zou men deze stukken benoemen.

Indien vervolgens verweerder bij diens controle tussen 25/05/2016 en 23/08/2016 de mening is toegedaan dat er toch nog bijkomende bewijsstukken noodzakelijk zijn, andere dan de wettelijke bewijsstukken zoals door verzoekers reeds werden overgemaakt, dan dient hij verzoekers hieromtrent minstens de kans te bieden en hen hieromtrent desgevallend te horen of aan te schrijven.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Minstens wordt een zorgvuldige overheid op dat ogenblik gehouden om aanvullende informatie bij de verzoeker op te vragen indien er zich vragen zouden stellen. Het kan verzoekers alvast in deze niet worden verweten dat zij tussene 24/02/2016 en 23/05/2016 niets meer hebben overgemaakt, gezien de 'bijlage 19ter' uitdrukkelijk verduidelijkte dat niets meer diende te worden overgemaakt gezien het dossier volledig is inzake stavingsstukken (stuk 5a en 5b).

In plaats van verzoeker - desgevallend conform de hoorplicht (zie infra) - in concreto te bevragen aangaande hun standpunt inzake het 'ten laste zijn' en dit t.a.v. 'het land van herkomst OF oorsprong', velt verweerder meteen het (onwettig) oordeel alsdat "niet kan worden vastgesteld dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van oorsprong" (stuk 1a en 1b).

Indien het verweerder al niet duidelijk ware geweest of verzoekers correct bloedverwanten in opgaande lijn van een EU-burger zijn (wat wel degelijk het geval is) waarbij - ondanks het correcte en volledige stukkenbundel ter zake - twijfels bij verweerder bleven bestaan, kwam het verweerder als zorgvuldige overheid toe om de mogelijkheid te bieden aan verzoekers om hieromtrent duiding te geven (en hierdoor aldus de mogelijkheid te bieden om ook buiten termijn van art. 50, §2 KB nog aanvullende informatie en duiding omtrent de correcte interpretatie van de ter zake geldende regels over te maken).

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebreke aan enig formele wetgeving ter zake, is de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing als aan onderstaande twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS 17 februari 2011, nr. 211.309; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).*

In casu mag uit de motivatie van de bestreden beslissing blijken dat aan beide bovenstaande voorwaarden voldaan is in casu, derwijze dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens te oordelen verzoeker de gelegenheid te bieden om hieromtrent zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Indien verzoeker gehoord was geworden had hij de correcte interpretatie van de regels inzake "ten laste" alsook inzake de interpretatie van het begrip "land van herkomst" kunnen duiden zodat onderhavige beroepsprocedure niet nodig was geweest.

Verzoekers beperken hun betoog inzake de hoorplicht dan ook niet tot een louter theoretisch betoog, doch maken het aannemelijk dat het bestuur, mits correcte naleving van de hoorplicht (en het zorgvuldigheidsbeginsel), mogelijks geen bijlage 20 had afgeleverd (minstens geen bijlage 20 mét bevel om het grondgebied te verlaten zoals in casu - zie infra), doch in tegendeel een F-kaart had afgeleverd aan verzoekers.

"Het niet horen van de verzoeker heeft in casu dan ook een bepalende invloed op de strekking van de bestreden beslissing, zodat het vastgestelde gebrek in de besluitvorming de vernietiging van de bestreden beslissing met zich meebrengt."

(RvV nr. 128.272 van 27 augustus 2014, T. Vreemd. 2014, p. 408) "

2.2. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt en dat luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(...)"

Verzoekers betwisten niet dat zij ten laste moeten zijn van de referentiepersoon om in aanmerking te komen voor een verblijf in België als familielid van deze referentiepersoon, in casu hun schoondochter.

2.3. Met betrekking tot de interpretatie van het begrip "ten laste" in artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze bepaling onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 2, lid 2, onder d) en artikel 7, lid 1, onder d) en lid 2 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (*Pb.L.* 29 juni 2004, afl. 229/35, hierna: richtlijn 2004/38/EG – zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1).

Verzoekers kunnen niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 3, lid 2 van richtlijn 2004/38 dat betrekking heeft op de zogenaamde ruimere familieleden van een Unieburger. Uit het administratief dossiers blijkt immers dat zij een verblijfsaanvraag hebben ingediend op basis van artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, en dus als een kerngezinslid in de zin van artikel 2, lid 2, d) van richtlijn 2004/38/EG. De aangevoerde schending mist dus feitelijke grond.

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des*

barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

2.4. De Richtlijn 2004/38/EG is van toepassing op Unieburgers die hun recht van vrij verkeer en verblijf uitoefenen en zich begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten, alsook op hun familieleden, ongeacht de nationaliteit, die de Unieburger begeleiden of zich bij hem voegen.

Richtlijn 2004/38/EG voorziet een persoonlijk en autonoom verblijfsrecht voor Unieburgers die zich in het kader van artikel 7, lid 1 begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten.

Richtlijn 2004/38/EG voorziet verder uitsluitend dan in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger, wanneer laatstgenoemde zijn recht van verkeer uitoefent door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie artikel 7, lid 2 van richtlijn 2004/38/EG en HvJ 12 maart 2014, C-456/12, *O. en B.*, pt. 39; HvJ 12 maart 2014, C-457/12, *S. en G.*, pt. 34).

Verzoekers houden voor dat de ratio legis van de Europese regelgeving erin bestaat dat de gezinshereniging en de bescherming van artikel 8 van het EVRM “*de basis dient uit te maken*”.

In dit verband merkt de Raad op dat de verzoekers zich vergissen en dient in herinnering te worden gebracht dat de doelstelling en de rechtvaardiging van het afgeleide verblijfsrecht, waarop zij zich beroepen, berusten op de vaststelling dat het niet erkennen van een dergelijk recht het recht van vrij verkeer van de burger van de Unie kan aantasten, doordat hij ervan kan worden weerhouden van zijn recht van binnenkomst en verblijf in het gastland gebruik te maken (HvJ 12 maart 2014, C-456/12, *O. en B.*, pt. 45; HvJ 8 november 2012, C-40/11, *lida*, pt. 68; HvJ 8 mei 2013, C-87/12, *Ymerega*, pt. 35; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, *Alokpa*, pt. 22).

De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid-derdelander van een burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen en er te verblijven, en bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf.

De vereiste dat een familielid-derdelander in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling van de richtlijn 2004/38/EG te worden geïnterpreteerd.

2.5. Net zoals de memorie van toelichting van 19 maart 2014 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (*Parl.St.* Kamer 2013-2014, nr. 3239/001, 22), die verzoekers aanhalen, verwijst de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” naar de uitlegging die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Jia*, pt. 35-36 en 43). In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, had de zaak *Jia* wel betrekking op het afgeleide verblijfsrecht van een familielid in opgaande lijn van een echtgenoot (ascendent), wat in deze het geval is.

In dit arrest heeft het Hof gesteld dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Het is aan de lidstaat van ontvangst om te beoordelen of het betrokken familielid gezien zijn economische en sociale toestand niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die Unieburger.

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (16 januari 2014, C-423/12), waarin overigens wordt verwezen naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: *“De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”* Hieruit volgt dat de uitlegging van het begrip “ten laste” door Hof van Justitie gelijk wordt ingevuld voor zowel ascendenten ten laste als descendenten ten laste. Bijgevolg kunnen de principes wel worden toegepast op de situatie van verzoekers.

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia, par. 36). De situatie van afhankelijkheid moet volgens de arresten bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Aldus geeft het Hof het tijdstip (op het moment van de aanvraag) en de plaats (land van herkomst) aan ten aanzien waarvan een situatie van afhankelijkheid moet worden beoordeeld.

2.6. Het is vervolgens nuttig te verwijzen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman). Hoewel het arrest Rahman geen betrekking heeft op de zogenaamde kerngezinsleden, zoals gedefinieerd in artikel 2, lid 2 van richtlijn 2004/38/EG, maar op zogenaamde “andere familieleden” van een Unieburger, zoals gedefinieerd in artikel 3, lid 2, bevat dit arrest elementen die tevens van belang zijn voor de uitlegging van het begrip “ten laste” in artikel 2, lid 2, onder d). In de volgende paragrafen van dit arrest wordt gesteld:

“29 Volgens dit artikel 3, lid 2, vergemakkelijken de lidstaten, overeenkomstig hun nationaal recht, binnenkomst en verblijf van „andere familieleden [...], die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet [...]”.

(...)

31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

(...)

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

(...)

35 Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van de richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden "ten laste" van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is."

Het begrip "land van herkomst" wordt door het Hof van Justitie aldus nader toegelicht als de staat waarin de aanvrager verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Rahman aangegeven, met verwijzing naar de conclusie van advocaat-generaal Bot, dat het begrip "land van herkomst" kan slaan op lidstaten en derde landen en niet kan worden beperkt tot de lidstaat waaruit de te vervoegen burger van de Unie zelf afkomstig is of het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. In het geval een vreemdeling voorhoudt ten laste te zijn van een burger van de Unie, kan het land van herkomst dus zelfs een ander land kan zijn dat datgene waar de burger van de Unie vandaan komt.

Het feit dat in het arrest Rahman wordt geuid dat het land van herkomst de staat kan zijn waarin een familielid-derdelander verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om een burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen – waarmee het Hof van Justitie heeft willen aangeven dat het begrip "land van herkomst" niet kan worden beperkt tot de lidstaat waaruit de te vervoegen burger van de Unie zelf afkomstig is en dat in het geval een vreemdeling voorhoudt ten laste te zijn van een burger van de Unie het land van herkomst zelfs een ander land kan zijn dat datgene waar de burger van de Unie vandaan komt – impliceert evenwel niet dat dat men het gastland steeds automatisch als het land van herkomst dient te beschouwen.

2.7. Gelet op het gestelde punten 2.4 tot en met 2.6, kan worden geconcludeerd dat de aanvrager in beginsel voor zijn komst in het gastland waar hij de Unieburger begeleidt of vervoegt, in het land van herkomst ten laste dient te zijn van de referentiepersoon en dit tot het moment van de aanvraag om gezinshereniging.

Dat in artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet en in artikel 2, lid 2, onder d) van richtlijn 2004/38 de tegenwoordige tijd wordt gebruikt, zoals verzoekers aanhalen – met name "die te hunnen laste zijn" – doet geen afbreuk aan de bovenvermelde uitlegging dat de aanvrager, voor zijn komst in het gastland waar hij de Unieburger begeleidt of vervoegt, in het land van herkomst ten laste dient te zijn van de referentiepersoon, die richtlijnconform is en in overeenstemming met de interpretatie van het Hof van Justitie.

De Raad herinnert er nogmaals aan dat de doelstelling en de rechtvaardiging van het afgeleide verblijfsrecht, waarop verzoekers zich beroepen, berusten op de vaststelling dat het niet erkennen van een dergelijk recht het recht van vrij verkeer van de burger van de Unie kan aantasten, doordat hij ervan kan worden weerhouden van zijn recht van binnenkomst en verblijf in het gastland gebruik te maken. (HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B., pt. 45; HvJ 8 november 2012, C-40/11, lida, pt. 68; HvJ 8 mei 2013, C-87/12, Ymerga, pt. 35; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, pt. 22).

De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid-derdelander van een burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen en er te verblijven, en bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf.

Hieruit volgt dat de omstandigheid dat de referentiepersoon gebruik maakt van haar recht op vrij verkeer en zich van haar lidstaat van nationaliteit (in casu Slovaakse verplaatst naar het gastland (in casu België), en dat de aanvragers zes jaren later naar het gastland (in casu België) komen, vanuit Macedonië, en dat deze situatie in België enige tijd duurt vooraleer de aanvraag gezinshereniging wordt ingediend, niet met zich meebrengt dat de verwerende partij automatisch het gastland moet beschouwen als land van herkomst.

Uit de bewoordingen van artikel 2, lid 2, onder d) en artikel 7, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG kan immers geenszins worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een "fait accompli"-situatie, waarbij hij zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien, d.i. voor zijn komst in het gastland, geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat verweerder in dat geval "het land van herkomst" zou dienen gelijk te stellen met "het gastland".

Zoals eerder vermeld, uit het feit dat in het arrest Rahman wordt geëist dat het land van herkomst de staat kan zijn waarin dit familielid-derdelander verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om een burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, kan niet worden afgeleid dat het land van herkomst automatisch gelijk is aan het gastland. Het arrest Rahman impliceert niet automatisch dat de verwerende partij in voorliggende zaak België, het gastland, als het land van herkomst van verzoekers diende te beschouwen.

2.8. Verzoekers houden voor dat het “*volkomen absurd en de facto onmogelijk*” is om te bewijzen dat zij in de hierboven vermelde omstandigheden alvorens hun binnenkomst in België in mei 2011 reeds ten laste waren van de referentiepersoon. Verzoekers stellen dat zij pas sinds 20 februari 2015 “familieelid” in de zin van artikel 2, lid 2, d) van richtlijn 2004/38 en in de zin van artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, zijn.

Verzoekers betogen vervolgens dat de facto van hen wordt geëist dat zij terugkeren naar Macedonië, om daar ten laste te blijven van de referentiepersoon om dan “*via een D-visum gezinshereniging als familielid van een burger van de Unie terug in te reizen naar België*” hetgeen “*meest absurd*” is, niet overeenkomt met de ratio legis van de wetgeving inzake vrij verkeer van Unieburgers en een disproportionele inmenging uitmaakt in hun familielevens.

2.9. In casu is de schoondochter van verzoekers, een Unieburger van Slovaakse nationaliteit, de referentiepersoon in functie van wie het verblijf werd aangevraagd.

Uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon haar recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend op 15 september 2004 toen zij naar België kwam. Op 27 oktober 2005 diende de referentiepersoon een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, met name in functie van haar moeder die in België was gevestigd. De referentiepersoon werd op 27 maart 2006 ingeschreven in het bevolkingsregister en in het bezit gesteld van een EEG-kaart. Op 3 februari 2011 verwierf de referentiepersoon een duurzaam verblijf en werd zij in het bezit gesteld van een E+-kaart.

Tot voor haar komst in België in september 2004 was de betrokken Unieburger woonachtig in Slovaakse Republiek.

Verzoekers, alsook hun zoon, de wettelijke samenwonende partner van de referentiepersoon, kwamen pas in mei 2011 aan in België, waar zij sindsdien verblijven.

Verzoekers houden voor dat de familieband in 2013 is ontstaan toon hun zoon een koppel vormde met de referentiepersoon. Op 20 februari 2015 verklaarde de referentiepersoon wettelijk samen te wonen met de zoon van verzoekers en deze zoon diende op 24 februari 2015 een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger in, met name als wettelijke samenwonende partner in een duurzame en stabiele relatie. De zoon van verzoekers werd op 11 december 2015 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Deze feitelijke situatie wijst er alleszins op dat het uitoefenen van het recht van vrij verkeer door de referentiepersoon in 2004 niet werd belemmerd door een mogelijke afhankelijkheidsband met een familielid, in casu de verzoekers.

Tevens stelt de Raad vast dat verzoekers, door louter te wijzen op het absurde karakter van een terugkeer naar Macedonië, niet aantonen dat de referentiepersoon, de Slovaakse onderdaan die in België woont, haar recht van vrij verkeer niet verder zou kunnen uitoefenen (dus niet verder in België zou kunnen blijven wonen) indien verzoekers het grondgebied van België zouden moeten verlaten.

2.10. In het licht van bovenvermelde vaststellingen, is de interpretatie van verzoekers, met name dat het land van herkomst in casu ook het gastland (België) kan zijn, ook niet verenigbaar met een Unierechtelijke conforme uitlegging van de relevante wetsbepalingen. Het betoog van verzoekers, zoals uiteengezet in punt 2.8., doet hieraan geen afbreuk.

De Raad acht het bijgevolg niet onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet van de verwerende partij, in het licht van wat het Hof van Justitie heeft gesteld in zijn rechtspraak, in casu België niet als “*land van herkomst*” te beschouwen en dus in wezen van verzoekers te vereisen dat zij aantonen reeds van voor hun aankomst in België ten laste te zijn van de referentiepersoon “*in het land van herkomst*”.

In het licht van bovenvermelde Unierechtelijke conforme uitlegging, maken verzoekers niet aannemelijk dat de verwerende partij in casu een voorwaarde voegt aan de geldende wetgeving of dat artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet “te beperkend (en foutief) geïnterpreteerd” werd.

Evenmin blijkt dat het standpunt van de verwerende partij om in casu België niet als “land van herkomst” te beschouwen tot gevolg heeft dat de door de Europese en de nationale wetgever nagestreefde doelstellingen niet kunnen worden bereikt, zoals uit bovenstaande bespreking blijkt.

De vraag of verzoekers in België heden ten laste zijn van de burger van de Unie, doet dan ook niet ter zake.

Gelet op de Unierechtelijke conforme uitlegging, die rekening houdt met de rechtspraak van het Hof van Justitie, kan er in casu redelijkerwijze geen twijfel kan bestaan omtrent de wijze waarop de door verzoekers gestelde vraag tot prejudiciële verwijzing aan het Hof van Justitie moet worden opgelost. Het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie dringt zich in casu dan ook niet op.

2.11. Het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet door de verzoekers worden aangetoond, waarbij de noodzaak aan materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia, pt. 42-43)

Verzoekers menen dat deze situatie van reële afhankelijkheid werd aangetoond en verwijzen naar het “*zeer lijvig en daadkrachtig stukkenbunde*l” dat werd voorgelegd.

Verzoekers menen alle vereiste documenten te hebben voorgelegd, hetgeen zij bevestigd zien in het feit dat een bijlage 19ter werd afgegeven waarin nooit werd verduidelijkt dat zij bijkomende documenten dienden voor te leggen zodat kan worden aangenomen dat het dossier volledig is inzake stavingsstukken.

Zij menen dat indien er bij de verwerende partij twijfels waren omtrent hun aanspraak op een verblijfsrecht als ascendenten ten laste van de referentiepersoon, het dan de verwerende partij toekwam om als zorgvuldige overheid de kans te bieden om aanvullende informatie of bijkomende bewijsstukken voor te leggen. In dezelfde lijn houden verzoekers voor dat verwerende partij hen de mogelijkheid had moeten bieden, conform de hoorplicht, om duiding te geven omtrent de correcte interpretatie van de regelgeving, met name de correctie interpretatie van de begrippen “ten laste” en land van herkomst en hierover een standpunt in te nemen.

2.12. In casu werd verzoekers in het kader van hun aanvraag op grond van artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet de kans geboden om nuttig voor hen belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en hun standpunt over het gevraagde verblijfsrecht op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.599; RvS 25 februari 2016, nr. 11.812 (c); RvS 23 februari 2016, nr. 11.808 (c)). Verzoekers konden hun hoorrecht nuttig uitoefenen en alle inlichtingen, elementen en redenen aanbrengen ter ondersteuning van hun verblijfsaanvragen zodat de verwerende partij daarover kon beslissen met volledige kennis van zaken. Het hoorrecht heeft tot doel het bestuur in staat te stellen om alle gegevens te verzamelen die nodig zijn om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen, met dien verstande echter dat in casu de bewijslast bij verzoekende partij ligt. In het kader van een wederkerig bestuursrecht is de verzoekende partij, als aanvrager van een verblijfsrecht, aldus evenzeer gehouden de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809; RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De verwerende partij haalt in haar nota terecht aan dat verzoekers worden geacht zich te bekwamen in de door hen ingediende aanvraag en dat zij behoren te weten aan welke voorwaarden zij dienen te voldoen.

Het gegeven dat de elementen die verzoekers voorleggen niet afdoende zijn om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst ten laste zijn van de referentiepersoon, impliceert niet dat de verwerende partij hen de mogelijkheid heeft ontnomen om hun standpunt op nuttige en daadwerkelijke wijze kenbaar te maken.

De Raad stelt vast verzoekers een aanvraag van een verblijfskaart hebben ingediend die vergezeld was van een “*verzoek tot verblijfsmachtiging*” opgesteld door hun raadsman. In dit verzoek werd aangestipt dat bewijzen werden voorgelegd inzake identiteit, aanverwantschap, ten laste zijn en de gezinscel.

Artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), luidt als volgt:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af. (...)

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit een samenlezing van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet blijkt dat er verschillende onderzoeken zijn.

Eerst moet het gemeentebestuur de ontvankelijkheid van de aanvraag nagaan, meer bepaald moet het gemeentebestuur nagaan of er stukken worden voorgelegd die verband houden met de wettelijke voorwaarden.

Als dit niet het geval is, wordt de aanvraag door het gemeentebestuur onontvankelijk verklaard middels een bijlage 20.

Als de aanvraag ontvankelijk is, wordt deze overgemaakt aan de minister of zijn gemachtigde. Deze onderzoekt de aanvraag inhoudelijk en erkent het verblijfsrecht indien is voldaan aan de gestelde wettelijke voorwaarden. Indien de minister of zijn gemachtigde vaststelt dat niet aan de voorwaarden voor verblijf is voldaan, wordt de aanvraag geweigerd middels een bijlage 20.

In het licht van het bovenvermelde “verzoek” en de gevoegde stukken, kon de gemeente ervan uit gaan dat verzoekers al de documenten, zoals vereist door artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, hebben voorgelegd. Om die reden vermeldde de bijlage 19ter niet dat er bijkomende documenten moesten worden voorgelegd.

Zoals gesteld, komt het de gemeente niet toe inhoudelijk, dit is ten gronde, te onderzoeken of de voorgelegde documenten een afdoende bewijs vormen dat de wettelijke voorwaarden vervuld zijn. Dat er verzoekers niet werd gevraagd om aanvullende informatie of bijkomende bewijsstukken voor te leggen, kan in casu niet als onzorgvuldig worden aangemerkt.

In de mate dat verzoekers voorhouden dat de verwerende partij hen had moeten horen omtrent de correctie interpretatie van de begrippen “ten laste” en land van herkomst, wijst de Raad erop dat het verzoekers vrij stond om in het kader van hun verblijfsaanvragen hun standpunt omtrent de interpretatie van deze begrippen uiteen te zetten, hetgeen zij niet hebben gedaan. Mochten verzoekers niettemin zijn gehoord omtrent de interpretatie van deze begrippen, dan verwijst de Raad naar hetgeen wordt uiteengezet in de punten 2.4 tot en met 2.10, waaruit kan worden besloten dat verzoekers geen elementen naar voren brengen die de verwerende partij anderszins had kunnen doen beslissen. Een schending van de hoorplicht wordt derhalve niet aangetoond.

2.13. In de bestreden beslissing wordt omtrent het niet vervullen van de voorwaarde “ten laste zijn in het land van herkomst” gemotiveerd als volgt: “Aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon van in het land van oorsprong of origine. Bij gebrek aan bewijs dat betrokkene reeds materieel en/of financieel ten laste was

van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, kan er niet van worden uitgegaan dat betrokkene behoeftig was en derhalve ten laste was van de referentiepersoon overeenkomstig artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980. Het bewijs 'ten laste' is niet geleverd. Geen van de andere voorgelegde documenten doen afbreuk aan deze vaststelling. Alle andere bewijzen 'ten laste' betreffen immers de situatie in België. Betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenen aan een situatie van onvermogen die zij voor zichzelf creëerde door ettelijke bevelen niet op te volgen en telkens weer nieuwe verblijfsprocedures op te starten die geen van allen gegrond bleken."

De Raad stelt vast dat verzoekers kritiek uiten op het motief dat dat zij "geen verblijfsrecht [kunnen] ontlenen aan een situatie van onvermogen die zij voor zichzelf creëerde[n] door ettelijke bevelen niet op te volgen en telkens weer nieuwe verblijfsprocedures op te starten." In zoverre verzoekers voorhouden dat zij niet kunnen worden verweten pertinente procedures te hebben doorlopen, gaan verzoekers voorbij aan het feit dat in de bestreden beslissing tevens worden gemotiveerd dat de verblijfsprocedures die werden opgestart "geen van allen gegrond bleken". Verder komt dit motief de Raad niet kennelijk onredelijk voor daar, zoals eerder vermeld, uit de bewoordingen van artikel 2, lid 2, onder d) en artikel 7, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG immers geenszins kan worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een "fait accompli"-situatie, waarbij hij zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien, d.i. voor zijn komst in het gastland, geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat verweerder in dat geval "het land van herkomst" zou dienen gelijk te stellen met "het gastland". Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vraagt dat een situatie van afhankelijkheid wordt aangetoond in een ander land, dan het gastland in casu België, om te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid wordt gecreëerd.

De overige concrete motieven aangaande de voorwaarde "ten laste zijn in het land van herkomst" worden door verzoekers niet concreet betwist of weerlegd.

2.14. In het licht van wat hierboven wordt besproken, laat de uiteenzetting van verzoekers niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Waar verzoekers nog de schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM, volstaat het vast te stellen dat zij geenszins op concrete wijze toelichten hoe de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden deze rechtsregel schendt. Verzoekers beperken zich tot een theoretische uiteenzetting zonder deze op hun individuele situatie te betrekken.

Het eerste middel, in zoverre ontvankelijk, is ongegrond en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.15. Wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten

In een tweede middel, gericht tegen de bestreden bevelen, voeren verzoekers de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurs-handelingen, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet juncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel wordt toegelicht als volgt:

"Considerans 8 van de Richtlijn 2004/38/EG verduidelijkt dat om het vrije verkeer van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten te vergemakkelijken, vrijstellingen aan inreisvisumplicht te worden voorzien.

Ook de hoger hieromtrent reeds geciteerde Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad van 2 juli 2009 geeft aan hoe deze Richtlijn net de gezinshereniging van EU-burgers en hun familieleden dient te "vereenvoudigen en uit te breiden waarbij de regelgeving bovendien moet worden "uitgelegd en toegepast in overeenstemming met de grondrechten, met name

het recht op eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven (...) zoals gewaarborgd door het EVRM en het Handvest van de grondrechten van de EU'.

Niet alleen worden verzoekers een (onrechtmatige) weigering van verblijf afgeleverd in de bestreden beslissing (zie supra onder eerste middel);

Tevens wordt hen ook meteen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk Ia en Ib).

De bestreden beslissingen stellen inzake het BGV louter (stuk Ia en Ib):

"Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Een BGV vereist een eigen wettelijke basis en eiaen motivering ter ondersteuning.

Artikel 52, §4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981 op grond waarvan de "bijlage 20" wordt afgeleverd houdt in hoofde van de Belgische staat een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in. De wet stelt uitdrukkelijk dat een "mode/ van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat" wordt afgeleverd. Er kan dan ook perfect rechtsgeldig een bijlage 20 inhoudende weigeringsbeslissing zonder BGV worden afgeleverd (wat in de praktijk ook een courant gebruik is ter vrijwaring van de familie/gezinsbelangen, rekening houdende met artikel 8 EVRM - zie infra). Het woord "desgevallend" uit art. 52, §4, 5e lid van het KB wijst uitdrukkelijk op een mogelijkheid en niet op een automatisme/ verplichting om een BGV af te geven (zie RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

De motiveringsplicht zoals neergeschreven in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft vervolgens tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De motivatieplicht alsook artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, alsook rekening houdende met artikel 24 van het Handvest en artikel 8 EVRM, vereist een gedegen/ zorgvuldig en individueel onderzoek van het dossier.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt dat:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het aezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Voor verzoekers werd noch met het gezins- en familieleven met legaal verblijvend zoon Armando RAIF en diens partner/EU-schoondochter K.G., noch met de gezondheidstoestand van gehandicapte zoon S.R. rekening gehouden bij de keuze voor de koppeling van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de weigering tot verblijf.

Bovendien werd voor zoon R.S. (en bijgevolg impliciet ook voor diens ouders dewelke hem begeleiden en verzorgen = verzoekers) evenzoveel geen rekening gehouden met diens gezondheidstoestand als gehandicapte o.a. leidend aan epilepsie, psychose (type schizofrenie) en depressie (stuk 6), reden waarom derde verzoeker door de FOD SOCIALE ZEKERHEID, Directie-generaal personen met een handicap ook erkend werd als gehandicapt mits inkomensvervangende tegemoetkoming (stuk 7).

Geen BGV mag worden afgeleverd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (zie o.a. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948 en RvV 27 december 2013, nr. 116.432).

"Er mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

(RvV 4 februari 2013, nr. 96.569) Alsook:

"Het feit dat de verweerder in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvoeren van een bevel om het

grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeid worden op een schending van bepalingen van het EVRM."

(RvV nr. 116.432 van 27 december 2013)

Verweerder houdt in casu op geen enkele wijze rekening met het gegeven dat zoon Armando RAIF ("06.07.1994 te Antwerpen) ook deel uitmaakt van het gezin van verzoekers, terwijl zoon Armando wél duurzaam verblijfsgerechtigd is in België (stuk 4.6).

Verzoekers beroepen zich als ouders van Armando RAIF en als schoonouders van EU-burger Klaudia GABOROVA op de bescherming van hun gezins- en familielevens, overeenkomstig artikel 8 EVRM. Deze bepaling vormt geen absolute bescherming van het privé- en familielevens, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel (evenredigheidsbeginsel).

Art. 8 EVRM maakt immers een fundamenteel mensenrecht uit, waarvan slechts beperkt kan van worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Bij een vermeende schending van artikel 8 EVRM dient het Hof te onderzoeken of:

*- de inmenging van de overheid in het gezinsleven is voorzien in de wet;
de inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient;
de inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving.*

Er dient benadrukt dat deze afwegingen telkenmale specifiek op de concrete casus dienen toegepast te worden, waarbij telkenmale uitdrukkelijk gemotiveerd dient te worden waarom de bewuste inbreuk op artikel 8 EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

"Een tweede criterium, ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechten vraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen

gelijkwaardig zijn en dat grondrechtelijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...) Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken In the least onerous way as regards human rights'.

(P. DE HERT, "Artikel 8. Recht op privacy", in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720)

Op geen enkele wijze toont verweerder aan, laat staan dat hij motiveert, of aan deze proportionaliteitstoets van art. 8 EVRM is voldaan.

Ook op dit punt wordt aldus de motivatieplicht in deze geschonden, zodat een verbreking van de bestreden beslissing zich opdringt."

2.16. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekende partij houdt voor dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende werd gemotiveerd.

In casu verwijst de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar het feit dat verzoekende partij niet langer over legaal verblijf beschikt in België ("legaal verblijf is verstreken"), onder verwijzing naar art. 7, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet.

Deze motieven volstaan om de bestreden beslissing in feite en in rechte te ondersteunen.

Verzoekende partij betwist deze motieven ook niet.

Verzoekende partij verwijst nog naar art. 8 EVRM. Zij beroept zich enerzijds op de meerderjarige gehandicapte zoon S.R., en anderzijds op de meerderjarige zoon Armando RAIF.

Wat de zoon S.R. betreft, laat verweerder gelden dat deze zoon net als verzoekers niet over een verblijfsrecht in België beschikt.

Hij dient België samen met verzoekende partij te verlaten, daar waar hem in het verleden ook bij herhaling een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Bovendien werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet, ingediend op grond van de medische toestand van S.R., geweigerd, zodat verzoekende partij niet dienstig naar diens gezondheidstoestand kan verwijzen (te meer nu S.R. niet het voorwerp uitmaakt van de bestreden beslissing).

Al evenmin kan verzoekende partij dienstig voorhouden dat er sprake is van een beschermenswaardige relatie met [A.R.].

Hij is immers meerderjarig, en heeft ondertussen ook een eigen gezin. Het louter feit dat er sprake is van een gezamenlijk adres vormt geen bewijs van een gezin in de zin van art. 8 EVRM.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, "er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden" (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-cce.be).

Een schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Terwijl verzoekende partij – bij gebreke aan het bewijs van een beschermenswaardige band in België – zich ook niet op art. 74/13 Vreemdelingenwet kan beroepen.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.

2.16. De Raad wijst er vooreerst op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechts-

handelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetsbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweegbrengen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document, 'bijlage 20', ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving doch houdt niet in dat het om één beslissing zou gaan. De Raad beklemtoont dat wanneer twee beslissingen samen worden betekend, hieruit niet kan worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (zie RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115.993 en 115.995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 t.e.m. 226.185).

2.17. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is enkel van toepassing bij het nemen van een verwijderingsbeslissing en luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”* Deze bepaling is erop gericht is te waarborgen dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling, en daaromtrent een afweging maakt.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Er dient dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te bestaan. Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid of de reële banden tussen betrokkenen.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een bijzondere motiveringsplicht inhoudt, gaat de Raad wel na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande het bestreden bevel heeft betrokken, zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.18. Verzoekers voeren aan dat bij de afgifte van het bestreden bevel geen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van hun zoon S.R. en het gegeven dat zij hem begeleiden en verzorgen. Zij verwijzen naar een stuk 6, gevoegd bij hun verzoekschrift, met name een medisch attest betreft van 17 maart 2015 opgesteld door de behandelende neuro-psiater waarin hij met betrekking tot hun zoon stelt: *“Zijn toestand vereist de permanente aanwezigheid van zijn ouders omdat hij mentaal noch fysisch voor zichzelf kan instaan.”*

De Raad stelt vast dat de nood aan mantelzorg herhaaldelijk werd vermeld in de verschillende aanvragen om verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend door verzoekers én hun zoon, met name de aanvragen van 13 september 2011, van 14 december 2011 en 18 maart 2014.

Hoewel bovenvermeld attest van 17 maart 2015 niet werd gevoegd bij de verblijfsaanvragen van verzoekers, bedoeld in punt 1.1., werd dit attest wel gevoegd bij de aanvraag van de zoon van verzoekers, bedoeld in punt 1.2. In het arrest nr. 183.345 van 3 maart 2017 heeft de Raad vastgesteld dat met het attest van 17 maart 2015 geen rekening werd gehouden in het licht van artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de beslissing van 23 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, in hoofde van verzoekers' zoon. Deze beslissing werd bijgevolg in zijn geheel vernietigd.

2.19. De verwerende partij wordt aldus genoegzaam geacht op de hoogte zijn van de nood aan mantelzorg, die door verzoekers wordt verleend aan hun zoon. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekers en hun hulpbehoevende zoon is aangetoond. Bij nazicht van het administratief dossier stelt de Raad vast dat de gemachtigde genoegzaam op de hoogte was van het

voormelde gezinsleven in België. Verder blijkt uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissingen dat het bestaan van dit gezinsleven werd betwist of in twijfel werd getrokken. Ook in de nota met opmerkingen wordt het bestaan van een gezinsleven niet betwist.

2.20. In casu blijkt noch uit de neergelegde administratief dossiers, noch uit de motieven van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten dat dat de verwerende partij bij de afgifte van de bestreden bevelen rekening heeft gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er bevinden zich in de administratief dossiers geen synthesenota's waaruit blijkt dat de situatie van verzoekers werd onderzocht in licht van de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dit in het kader van de thans bestreden bevelen.

Er dient hierbij te worden opgemerkt dat het gegeven dat verzoekers geen recht op verblijf zouden kunnen laten gelden op basis van artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet niet tot gevolg heeft dat verweerder niet langer zou dienen te voldoen aan de verplichting die in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is opgenomen. De Raad dient er in dit verband op te wijzen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet er onder meer op is gericht om verweerder ertoe te verplichten na te gaan of een bestaand gezinsleven op zich geen belemmering vormt voor het nemen van een verwijderingsmaatregel en dit gelet op de hogere rechtsnormen – zoals artikel 8 van het EVRM – die dienen te worden gerespecteerd. Ook artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat in voorliggende zaak werd toegepast, voorziet trouwens dat verweerder slechts een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven aan een vreemdeling indien “*meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag*” hiertoe geen hinderpaal vormen. Verweerder diende in voorliggende zaak, alvorens over te gaan tot het nemen van de beslissing tot afgifte van de bevelen een bevel om het grondgebied te verlaten, te voldoen aan de verplichting die is opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het is niet betwist dat hij dit niet heeft gedaan.

In zoverre de verwerende partij in haar nota overgaat tot zulke toetsing, maakt dit een a posteriori motivering uit die niet is terug te vinden in de bestreden bevelen noch in het administratief dossier. Door a posteriori te pogen een onderzoek te voeren naar het gezinsleven van verzoekers, wordt de hierboven vastgestelde schending door de verwerende partij niet rechtgezet (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

Verzoekers kunnen worden gevolgd in hun stelling dat verweerder in het licht van de bovenvermelde elementen de zorgvuldigheidsverplichting iuncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden bij het nemen van de beslissing tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging van deze bevelen kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

De Raad beklemtoont ten slotte dat het gegrond bevinden van een rechtsmiddel, met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg heeft dat de bestreden ‘bijlage 20’ in zijn geheel dient te worden vernietigd (RvS 23 januari 2014, nr. 226.182). Het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreffen, zoals reeds gesteld, twee afzonderlijke beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in de mate dat het is gericht tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES